

γιατί δεν έρχεται σπίτι μας ο Άγιος Βασίλης;" Στερήθηκε τα πάντα για να έχουμε εμείς ένα πιάτο φαΐ. Ήταν και μάνα και πατέρας. Ήταν και γονιός και φίλος.

Είμαι περήφανη που είμαι κόρη σας. Κι οι δύο γονείς μου είναι ήρωες. Υπόσχομαι και στους δύο ότι θα παλεύω καθημερινά για να γίνω αντάξια του ονόματός σας.

Δεν μεγαλώσαμε με πολλά αγαθά, αλλιά είχαμε αγάπη από όλους. Από τα αδέρφια σου, από τους κουνιάδους σου, αλλιά ποτέ κανείς δεν μπορούσε να γεμίσει το κενό του πατέρα.

Έφυγε η μάνα σου φωνάζοντας το όνομα σου. Ξυπνούσε και σε φώναζε, κοιμόταν και σε έβλεπε. Είναι εδώ ο πατέρας σου, τα αδέρφια σου, εκτός από την θεία Κατερίνα και τον άντρα της, το θείο Αντώνη.

Είναι εδώ η πεθερά σου με όλα τα παιδιά και τα εγγόνια της. Ο πεθερός σου έφυγε 6 μήνες μετά από την μάμα σου.

Είναι εδώ η πολιτεία για να σου αποδώσει το φόρο τιμής που σου αξίζει. Είναι εδώ οι συγγενείς και οι φίλοι για να σε αποχαιρετήσουν.

Σου ριέω καλό ταξίδι 35 χρόνια μετά.

Σε στερηθήκαμε ζωντανό, τουλάχιστον σε έχουμε μαζί μας νεκρό.

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ, ΠΑΠΑ...

Εκ μέρους της οικογένειάς μου, σας ευχαριστώ όλους και τον κάθε ένα από εσάς ξεχωριστά, που είσατε σήμερα εδώ μαζί μας, για να αποδώσουμε το φόρο τιμής και το στερνό αντίο στον αγαπημένο μου πατέρα».

Στη συνέχεια ο εγγονός του ήρωα Νικόλας απάγγειλε το πιο κάτω ποίημα, γραμμένο από τη θεία του Ντίνα:

ΗΣΟΥΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΤΑΓΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΥΓΡΟ ΠΗΓΑΔΙ
ΣΕ ΠΕΤΑΞΑΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΣΑΝ ΝΑ' ΣΟΥΝΑ ΚΟΥΦΑΡΙ

ΠΟΝΕΣΕΣ, ΕΚΛΑΨΕΣ;
ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΞΕΡΕΙ, ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ ΓΛΥΚΕ
ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΩΣ ΝΑ ΕΝΙΩΘΕΣ.

ΣΕ ΦΕΡΑΝΕ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ 35 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ
ΜΕ ΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΤΙΜΕΣ ΝΑ ΣΟΥ ΠΟΥΜΕ ΓΕΙΑ

ΜΑ ΠΡΙΝ ΚΑΛΑ ΣΕ ΧΟΡΤΑΣΟΥΜΕ
ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΤΕΒΑΣΟΥΜΕ

ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ ΠΕΡΑΣΕ
ΜΕ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΠΟΥ ΣΕ ΣΤΕΦΑΝΩΣΕ

ΑΝΤΙΟ, ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ ΗΡΩΑ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ ΘΑ ΤΟ ΤΙΜΩ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΟΥ ΘΑ ΚΟΥΒΑΛΩ»

Έφεδρος Στρατιώτης του 398 Τ.Π. Γεώργιος Παπαγεωργίου

Με καθυστέρηση 35 χρόνων αποδόθηκαν τιμές ήρωα σε ένα ακόμα παλληκάρι που πιστό στο χρέος προς την πατρίδα δεν εγκατέλειψε τη θέση του αηλιά μαζί με δυό άηλιους συστρατιώτες του, τον συγχωριανό του Ανδρέα Σταυράκη και τον Νίκο Αγαπίου από το γειτονικό χωριό Τραχώνι, στήθηκαν στον Κορνόκηπο για να αντιμετωπίσουν τα φουσάτα της Ανατολίας, όταν άηλοι υποχωρούσαν...

Κοινή η μοίρα των τριών, κοινό το μαρτύριο, κοινός και ο τάφος. Σύλληψη, εκτέλεση με σφαίρες στο πίσω μέρος της κεφαλής ενώ ήταν γονυπετείς, ρίψιμο στο υγρό κοινό τάφο, στο πηγάδι στο Τζιάος, που τους έκρυβε στα βάθη του για τόσα χρόνια.

Ο Γιώργος γεννήθηκε στη Βόνη στις 28 Ιουλίου του 1943. Γονείς του ο Κώστας Παπαγεωργίου και η Αναστασία Πετρή. Πολύτεκνη η οικογένεια του Κώστα Παπαγεωργίου με 10 παιδιά. Ήταν ο μεγαλύτερος από τα αδέρφια της οικογένειας, η οποία πρόσφερε σε όλους τους απελευθερωτικούς αγώνες της Κύπρου, βασισμένη στα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη, πατρίδα, θρησκεία και οικογένεια.. Ο Κώστας και η Αναστασία στον πόλεμο του 74 έστειλαν 4 από τους θεβέντες της να υπερασπίσουν την πατρώα γη.

Οικοδόμος στο επάγγελμα, ευπροσήγορος, καλοκάγαθος και θεβέντης στην κορμολογία. Παντρεύτηκε την συγχωριανή του Στέλλα, έκτισαν το σπιτικό τους στη Βόνη και απέκτησαν δύο παιδιά, τη Στάλω και τον Κώστα. Τον Αύγουστο του 1974 η Στέλλα πήρε μόνη της το δρόμο της προσφυγιάς, έγκυος το τρίτο παιδί τους, τη Χαρούλα...

Στις 9 Οκτωβρίου 2009 στην εκκλησία του Αγίου Ελευθερίου στον προσφυγικό συνοικισμό Λατσιών πήρε τέλος η οδύσσεια της οικογένειας του Γιώργου. Τραγι-

†

Κηδεία

Κηδεύουμε την Παρασκευή 9/10/2009, η ώρα 4:00 μ.μ. από τον ιερό ναό του Αγίου Ελευθερίου, στο συνοικισμό Λατσιών, τον πολυαγαπημένο μας

ΓΕΩΡΓΙΟ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(από τη Βόνη)

που εφονεύθη κατά την τουρκική εισβολή τον Αύγουστο του 1974, σε ηλικία 31 χρόνων και τα οστά του ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA. Καλούμε όσους τιμούν τη μνήμη του να παραστούν. Η ταφή θα γίνει στο κοιμητήριο Λατσιών.

Οι τεθλιμμένοι: Σύζυγος: Στέλλα Γεωργίου

Παιδιά: Στάλω - Χρίστος Αλλαγιώτης

Κώστας - Αντρούλα Κωνσταντίνου

Χαρούλα - Μιχάλης Μιχαήλ

Μπτέρα: Αναστασία Παπαγεωργίου

Αδέρφια: Πέτρος, Ανδρέας, Θεοδόσης, Φρόσω, Μιχάλης, Μαρούλα, Χριστάκης, Γιάννης, Παναγιώτης.

Εγγόνια: Στέλλα, Ιωάννα, Γεωργία, Λουκία, Γιώργος

- Αντί στεφάνων παρακαλούμε όπως γίνουν εισφορές για την αποπεράτωση των τοιχογραφιών του ιερού ναού Αγίου Ελευθερίου.

κές φιγούρες η γυναίκα του Στέλλα και τα ώριμα πηξόν παιδιά του, η γριά μάνα του η Αναστασία, τα 9 αδελφία του...

Εκ μέρους της οικογένειας αποχαιρέτησε τον ήρωα ο αδελφός του Παναγιώτης, εκπαιδευτικός,

«Ποθυαγαπημένε μας Γιώργο,

Η μοίρα μου επεφύληξε το θλιβερό καθήκον αλλιά και την πικρή τιμή να απευθύνω εκ μέρους της οικογένειας τον ύστατο χαιρετισμό. Ομοηογώ πως μου ήταν ποηύ δύσκολο να γράψω και τώρα να εκφέρω έναν λόγο συγκροτημένο κι αυτό λόγω της ανείπωτης προσωπικής θλίψης που μου προκαλεί η στενή οικογενειακή μας σχέση.... Μαζευτήκαμε όμως σήμερα εδώ για να σου αποτίσουμε τον ύστατο φόρο τιμής, να σου εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας και να σου απευθύνουμε, έστω και αργοπορημένα, το ύστατο χαιρε....

Για 35 ολόκληρα χρόνια οι δικοί σου άνθρωποι βιώναμε τον αβάσταχτο πόνο, μη γνωρίζοντας που βρισκόσουν, αν ήσουν ζωντανός ή νεκρός.... Χιλιάδες οι σκέψεις, ποηήα τα «γιατί» και ένα σωρό αναπάντητα ερωτήματα.... Ζούσαμε έναν ανηφορικό Γολγοθά που δεν είχε τέλος. Ζούσαμε καθημερινά και μια σταύρωση.... Αυτή η άγνοια για την τύχη σου μας δοκίμαζε σκληρά και μας προκαλούσε αβάστακτο πόνο και αγωνία....

Με την ταυτοποίηση του λειψάνου σου και τη διακρίβωση της τύχης σου, η σκληρή αυτή δοκιμασία φτάνει σε ένα τέλος.... Απαλύνεται κάπως ο πόνος μας. Όμως αλλια ερωτηματικά και «γιατί» γεννιούνται τώρα για τον τρόπο που έφυγε από τη ζωή ο αγαπημένος μας... Τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας μάς προκαλούν θυμό και αγανάκτηση, γιατί απ' αυτά τεκμηριώνεται ξεκάθαρα ότι ο Γιώργος μας εκτελέστηκε εν ψυχρώ, άνανδρα από τους Τούρκους, ενώ ήταν αιχμάλωτος στα χέρια τους. Ο εξ επαφής και από πίσω πυροβολισμός στο κεφάλι, δεν αφήνει καμία αμφιβολία γι' αυτό...

Ο Γιώργος μας, ο πρωτότοκος από τα 10 παιδιά του Κώστα Παπαγεωργίου και της Αναστασίας Πετρή, είδε το φως του ήλιου στο μικρό και ποηυβασανισμένο μας χωριό, τη Βώνη, στις 28 του Ιούλη του 1943. Από μικρός ρίχτηκε στη βιοπάλη και στον αγώνα της ζωής για να βοηθήσει την ποηυμελή οικογένεια του. Το 1968 νυμφεύτηκε τη συγχωριανή και γειτονοπούηα μας Στέλλα, με την οποία απέκτησε 3 παιδιά: Τη Στάηω, τον Κώστα και τη Χαρούηηα. Δεν έμεηηε δυστυχώς να δει τη μικρότερη κόρη του, τη Χαρούηηα. Ο πόηεμος μπήκε ανάμεσα τους και η Χαρούηηα γεννήθηκε στην προσφυγιά, το Φλεβάρη του 1975, χωρίς να γνωρίσει ποτέ τον πατέρα της Ο Γιώργος ήταν άνθρωπος ήπιος με αδαμάντινο χαρακτήρα, εργατικός, ακέραιος και ακούραστος, με αστείρευτη καηοσύνη. Το χαμόγελο στόηιζε πάντα το πρόσωπό του. Του άρεσε να βοηθά τους αηηους. Με αυτά τα χαρακτηριστικά πάντα κέρδιζε την αγάπη και την εκτίμηση όηων όσοι τον γνώριζαν... Η βοήθεια, η συμβοηή του στα έξοδα και στην κάηηψη των αναγκών της ποηυμεηούς οικογένειάς του ήταν ουσιαστική και ποηύτιμη.

Λόγω του επαγγέηματός του ως οικοδόμου-εργοηάβου οικοδομών βοήηησε όχι μόνο στην ανέγερση της δικής του οικίας, αηηά βοήηησε και στην ανέγερση των οικιών των δύο αδελφών του, Φρόσως και Μαρίας.

Την ειρηνική αυτή ζωή στο μικρό χωριό μας, όπως και σε όλη την Κύπρο, διέκοψαν τα τραγικά γεγονότα του 1974 με το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή. Κείνο το πρωινό στις 20 Ιουλίου του 1974, η οικογένεια Κώστα Παπαγεωργίου δηλώνει παρούσα στο κάλεσμα της πατρίδας με 4 παιδιά της: τον Γιώργο, τον Πέτρο, τον Θεοδόση και τον Μιχάλη να ρίχνονται στις μάχες για απόκρουση της τουρκικής εισβολής.. Ο Γιώργος μαζί με άλλους συγχωριανούς μας και με το φίλο του Αντρέα Σταυράκη, που κοινή μοίρα τους ένωσε τόσο στη ζωή όσο και στον θάνατο, πηγαίνουν στην εκκλησία του χωριού, τον Αη Γιώργη, προσκυνούν και κατατάσσονται ως έφεδροι στο 398 Τάγμα Πεζικού που είχε ως έδρα του την Κυθρέα.

Συμμετέχει σε όλες τις επιχειρήσεις της α' φάσης στην περιοχή Επηχώς - Πέτρας του Διγενή-Τζιάου... Η κατάπαυση του πυρός τον βρίσκει, μαζί με άλλους συναγωνιστές του στο τουρκοκυπριακό χωριό Κορνόκηπος. Σε όλο αυτό το διάστημα ουδέποτε λιποψύχησε ή εγκατέλειψε τα καθήκοντα που του ανατέθηκαν.

Υπερασπίστηκε την πατρώα γη, πιστός στο καθήκον και τις παρακαταθήκες των προγόνων και της φυλής μας ... Έκανε αυτό που έπρεπε. Αυτό που είχε κάνει και πρωτίτερα στις ομάδες που δημιουργήθηκαν τότε, υπηρέτησε και πάλη πιστά την πατρίδα...

Με την έναρξη της δεύτερης φάσης της εισβολής στις 14 Αυγούστου 1974, η αμυντική γραμμή της Μιας Μηλιάς καταρρέει, λόγω του άνισου αγώνα. Μαζί με τον Αντρέα Σταυράκη και το Νίκο Αγαπίου, δεν εγκαταλείπουν το φυλάκιο τους στον Κορνόκηπο. Τούτο ήταν φυσικό, ήταν αυτονόητο γι' αυτούς που τον γνώριζαν. Έμεινε και θυσιάστηκε για την πατρίδα κάνοντας πράξη αυτό που αναφέρει ο Περικλής στον Επιτάφιο: «Κάλλιον το αμύνεσθαι και παθείν ή το σώζεσθαι ενδόντες το μεν αισχρόν του λόγου έφυγον το δ' έργον τω σώματι υπέμειναν». (Θουκυδίδης Περ. Επιτ. Κεφ. 42). Και ενώ εσύ βρισκόσουν στο Πάνθεον των ηρώων, μάταια οι δικοί σου σε ψάχνουν και σε αναζητούν απεγνωσμένα παντού... Ρωτούν συναγωνιστές σου εγκληωβισμένους στο χωριό μας, αιχμαλώτους που επιστρέφουν από την Τουρκία. Ο αδελφός σου Θεοδόσης γυρίζει κι αυτός μετά από σκληρή αιχμαλωσία στην Τουρκία, χωρίς όμως να έχει κάποιο θετικό μήνυμα για σένα.. Ο πατέρας σου φεύγει από τη ζωή το 1991 πικραμένος, χωρίς να σε ξαναδεί, και με τον καημό του χαμού σου στην καρδιά του...

Η ποθυαγαπημένη και μαρτυρική μάνα σου -88 ετών σήμερα- με μαύρη την καρδιά όπως τα ρούχα που φορεί, θρηνεί ακατάπαυστα και σε αναζητεί και στη ζωή και στα όνειρά της. Την θυμάμαι στους γάμους παιδιών και εγγονιών της, με μια μικρή κόκκινη κορδέλα στην τσέπη, αντί να χαίρεται και να γελά, να σπαράζει και να θρηνεί για την απουσία σου ...

Η αγαπημένη και πιστή σου σύζυγος, μέσα από το δράμα που βιώνει, μαζεύει τις δυνάμεις της και ρίχνεται απεγνωσμένα στον αγώνα της ζωής: αναλαμβάνει μόνη το δύσκολο έργο για να μεγαλώσει, να αναθρέψει σωστά τα 3 παιδιά της. Σήμερα δικαίως μπορεί να τα καμαρώνει πλήρως αποκατεστημένα στην κοινωνία. Ακόμα ηχεί στα αυτιά μου η απάντηση που έδωσε όταν ρωτήθηκε κάποτε, γιατί αφού ήταν νέα δεν ξανάφτιαξε τη ζωή της: «Τα παιδιά μου έχασαν τον πατέρα τους, δεν θα χάσουν και τη μητέρα τους».